

EVA BURGERS

ALiAS

ONVOLTOOID **VERLEDEN**

PEPPER
BOOKS

In de serie 'Alias' zijn verschenen:

Het laatste uur
Onvoltooid verleden

1

Nur 330/W102201
Bisac FIC050000 / FIC022020
© MMXXII Pepper Books
© MMXXII Tekst: Eva Burgers
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
© Omslagbeeld: Susan Fox / Trevillion Images
© Auteursfoto: JELL Fotografie
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

Veilig vanachter mijn raam speurde ik de straat af: geen zwarte auto te zien. Een blik op de klok bevestigde dat ik voort moest maken. Op de galerij hoorde ik stemmen. Net voorbij mijn deur zag ik Ellis staan, druk pratend met de telefoon aan haar oor. Ze had mijn vader nog geholpen bij de aankoop van zijn woning in dit complex en was hier bijna wekelijks te vinden voor bezichtigingen.

‘Ik wil u vragen of de bezichtiging vanmiddag kan plaatsvinden in plaats van morgen,’ hoorde ik haar ietwat dwingend zeggen. ‘De eigenaar is namelijk wat eerder terug uit het buitenland.’

Gelukkig stond ze met haar rug naar me toe,

waardoor ik ongezien de andere kant op kon lopen. Dit was niet het moment voor een oppervlakkig praatje. Het was hectisch op het werk, dus ik had haast. Maar toen ik de deur zo zacht mogelijk achter me dichttrok, draaide Ellis zich ineens om. Ze glimlachte breed, alsof ik de laatste was die ze hier had verwacht.

‘Julia! Heb je even?’ vroeg ze met een hand op de microfoon van haar telefoon.

Ik glimlachte flauwtjes.

‘Ik bel u zo terug,’ zei ze haastig voor ze het gesprek wegdrokte. Met een bezorgde blik snelde ze naar me toe. ‘Eindelijk zie ik je.’ Een paar seconden keek ze me zwijgend aan. ‘Hoe gaat het met je? Woon je naar je zin in het huis van je vader?’

‘Het gaat goed, hoor. Ik ben al aardig gewend.’

‘Ben blij om dat te horen. Het zal best nog wel eens raar zijn om hier te wonen, kan ik me zo indenken. Ik weet hoe het is,’ zei ze zuchtend. ‘De band met mijn vader was slecht, maar toen hij stierf, voelde ik me zo ellendig. Ik heb geen goede herinneringen, maar jij gelukkig wel. Ze zeggen dat dat helpt bij een verlies.’

Een oneliner waar ik niet zo veel mee kon, omdat

herinneringen aan mijn vader voor mij vooral heel dubbel voelden. Op een goede dag maakte het mijn dagen minder grijs, maar het kon ook zomaar het scherpe gevoel van missen nog pijnlijker maken.

Een korte stilte volgde, maar voor ik kon reageren zei ze: ‘Mocht je erover denken om het appartement van je vader te verkopen, dan wil ik je daar uiteraard graag bij helpen.’ Ze voegde een glimlach toe. ‘Maar ik hoop natuurlijk dat je hier wilt blijven wonen. Het is een prachtig huis met een schitterend uitzicht,’ zei ze haastig omdat ze gebeld werd. Al pratend liep ze verder de galerij over en ik haastte me naar mijn auto.

Op het moment dat ik buiten stond, keek ik schichtig om me heen. Mijn blik werd direct naar een zwarte auto aan de overkant van de straat getrokken. Die stond er net nog niet. Ik kneep mijn ogen iets dicht om de persoon in de auto scherper te kunnen zien.

Het was hem niet, stelde ik opgelucht vast.

Ik verbaasde me over de drukte op de weg tot ik besepte dat ik, op verzoek van James, een uur later dan normaal van huis was vertrokken. Gisteravond had het voltallige Alias-researcheteam overgewerkt.

James hield scherp in de gaten of we niet oververmoeid raakten en bouwde daar waar het mogelijk was, rustmomenten voor zijn team in.

Tijdens het wachten voor het stoplicht net voorbij Wassenaar, dwaalden mijn gedachten weer af naar de auto die de afgelopen dagen opvallend vaak bij mijn appartementencomplex was gesignaleerd. Het had me niet veel moeite gekost om uit te zoeken wie de eigenaar van het voertuig was. Martin Becker. Wat had ik die naam ontelbaar vaak in processen-verbaal getikt. Hij werd verdacht van de moord op een jong meisje, Laura Steven. Zelden had een zaak me zo aangegrepen als deze. Het zag er zo goed uit: genoeg bewijslast, een prachtig dossier. Wat een deceptie. Het was maar weer eens duidelijk geworden dat een simpele vormfout het hele, zorgvuldig opgebouwde dossier in één klap kapot kon maken.

Het was bij toeval dat de zwarte auto was opgevalen bij mijn buurman. Chris vertrouwde het niet en vroeg me of er een reden was dat de auto regelmatig bij ons appartementencomplex geparkeerd stond.

Hoewel het inmiddels bekend was bij mijn collega's en de surveillancerondes zo goed als dagelijks langs mijn huis trokken, was ik er niet gerust op.

Ik parkeerde mijn auto vlak voor het gebouw waar ons rechercheteam gevestigd was. Alias was een speciale opsporingsdivisie die andere politieteams ondersteunde. We zaten in een onopvallend gebouw op een industrieterrein; niemand die vermoedde dat hier gespeurd werd naar criminelen. Toen ik uitstapte, zag ik dat mijn collega Tom van een afstandje naar me stond te kijken. Grijnzend.

‘Jij kunt echt niet parkeren,’ zei hij hoofdschuddend.

Ik liep naar hem toe en gaf hem een stomp tegen zijn schouder.

‘Is er al iets bekend over die telefoontap?’ vroeg ik terwijl we het kantoor binnenliepen. We hielpen de Centrale Recherche met een onderzoek naar een jonge vrouw en haar vriend, Joyce en Art. Ze waren sinds afgelopen zaterdag verdwenen. Uit getuigenverklaringen en bloedsporen die aangetroffen waren in haar woning leek het erop dat de vrouw niet vrijwillig was meegegaan.

‘Yep,’ antwoordde Tom. ‘Finn was bezig met het opmaken van het dossier voor de aanvraag en stuitte op een mutatie waarin Art melding had gemaakt van geluidsoverlast bij de burens. Zijn 06-nummer stond

vermeld, weliswaar van vier jaar geleden, maar toch. Ik kreeg gisteren einde van de middag toestemming van de officier voor de tap.'

'Kun je me nog even bijpraten?' vroeg ik aan Tom. 'Ik heb nog geen tijd gehad om de laatste rapporten door te nemen.'

Hij stond stil en keek me vragend aan. 'Te druk met zwarte auto's?'

'Doe nou maar,' zei ik geïrriteerd.

'Oké, oké, rustig...' antwoordde hij. 'Nou, Joyce had nog maar kort een relatie met Art, weten we nu. Een van haar beste vriendinnen vertelde dat ze hem drie weken geleden in een kroeg had ontmoet. Zij was meteen verliefd, maar die vriendin had een raar gevoel bij Art.'

'En hoe kwamen we ook alweer bij Art?'

'Jemig, Juul!' riep Tom. 'Waar zit je met je gedachten?' Hij zuchtte voor hij verderging: 'We kregen een melding van een verdwijning. Het ging om de 23-jarige Joyce Douwe; en de verdenking viel al snel op Art Santen omdat hij een relatie met haar had en verdwenen was. Maar tunnelvisie is hierbij zo gevaarlijk, misschien heeft Art helemaal niets met de verdwijning te maken. We weten tenslotte ook niet waar hij is.'

'Dank je wel, lieve Tom!' zei ik overdreven liefjes. Ik wist het allemaal wel, maar moest er weer even inkomen. Ik had gisteren nog gesproken met de bovenbuurvrouw, die wist te vertellen dat er in de nacht van haar verdwijning een fikse ruzie had plaatsgevonden in de woning van Joyce. De agenten die ter plaatse waren geweest vanwege een melding van een buurman hadden met Joyce gesproken, maar zij gaf aan dat de ruzie alweer bijgelegd was. De agenten waren toen weer vertrokken en hadden een mutatie van hun bezoek gemaakt. De volgende dag was de moeder van Joyce bij haar dochter langsgedaan. Toen er niet werd opengedaan, ging ze met haar eigen sleutel naar binnen, en trof daar bloedsporen aan. Joyce was spoorloos. Ze nam contact op met de politie. Wat ons natuurlijk meteen alert maakte, was het feit dat Art ook verdwenen was.

Tom knikte naar me. 'Koffie?'

'Ja, graag, en sorry,' zei ik, enigszins beschaamd. 'Ik slaap al een paar dagen slecht.'

'Weet je ook waarom?' vroeg Tom.

Ik schudde mijn hoofd.

We liepen verder naar de briefingruimte. 'Denk je niet dat we meer hadden kunnen doen?' vroeg ik net

voor we naar binnen liepen. ‘Ik bedoel, ze hadden kunnen ingrijpen toen ze daar waren.’

‘Nee,’ zei Tom stellig, terwijl hij voor me uit de briefingruimte in liep. ‘De ruzie was bijgelegd.’

‘Ze had bij familie ondergebracht kunnen worden, om de situatie even te laten rusten,’ opperde ik. ‘Dat gebeurt wel vaker.’

‘Dat wilde Joyce niet. Ik las dat in de verklaring van een van de collega’s die bij haar thuis was geweest.’ Tom draaide zich naar me toe. ‘Heb je Martin Becker nog gezien?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet gezien, maar het houdt me wel bezig.’

‘Snap ik. Niet verwonderlijk, toch? Er staat regelmatig een zwarte Volvo bij jouw huis die op naam staat van Martin Becker, een man die verdacht werd van moord op een jong meisje, een zaak waar wij samen in het vorige team aan hebben gewerkt, en sinds kort is hij vrij vanwege een vormfout...’ Tom keek me indringend aan voor hij verderging: ‘We doen er alles aan om die vent te pakken, Juul.’

Ik wuifde zijn uiteenzetting weg.

Maar Tom hield vol: ‘Denk er niet te licht over. We hebben die gozer zelf tegenover ons in de

verhoorkamer gehad, of ben je dat vergeten?’

Was het maar waar. Hoe zou ik Martin kunnen vergeten? Sinds ik wist dat hij vrij was gekomen, stonden zijn felle blauwe ogen, kale glimmende hoofd en de scherpe trekken rond zijn mond vaker op mijn netvlies dan me lief was. Maar ook het poppengezichtje van Laura en haar levenloze ogen die naar de hemel staarden.

Dus nee, hoe kon ik Martin vergeten? Hij had me lang wakker gehouden, en nu weer.

Lieve mama,

Ik lig in bed met keelontsteking. Het gaat al wel wat beter, maar ik denk dat het belangrijk voor jou is om het te weten.

Moeders zijn altijd zo bezorgd. Kijk maar naar de moeder van Lisa. Je kent haar toch nog wel? Jullie stonden vaak te praten op het schoolplein. Lisa wordt ongeveer ieder half uur gebeld door haar moeder. Ik denk puur om te checken of ze niet verongelukt is.

Ik zou willen zeggen dat er goed voor me wordt gezorgd nu ik zo ziek ben, maar dan zou ik liegen en dat doe ik liever niet.

Carla interesseert het niks dat ik keelontsteking en koorts heb en papa heeft het druk met zijn werk. Als hij thuis is drinkt hij te veel bier, waarna hij in slaap valt op de bank. Carla durft er niks van te zeggen als hij dronken is, omdat ze bang is dat hij dan kwaad wordt. En wij weten wel wat er gebeurt als hij uit zijn dak gaat, toch, mam?

Ik moet zelf mijn bed uit om drinken en eten te pakken.

Het is echt zo. Alleen daarom al zou het beter zijn geweest als je niet was weggegaan.

Nog acht uur en dan moet ik weer naar school. Ik wil niet, maar ik moet. Carla zet me iedere ochtend voor de schooldeur af. Dat doet ze omdat papa dat wil. Maar ze wacht niet eens of ik wel naar binnen loop. Ik tel iedere pas naar de deur toe. Dat helpt om niet op de andere kinderen te letten. En ik kan dan zorgen dat ik een even aantal stappen zet. Oneven brengt ongeluk. Dat heb ik ergens gelezen.

Ik weet zeker dat je het niet goedkeurt, maar ik ben met een plan bezig om te ontsnappen. Steeds vaker heb ik het gevoel dat ik het niet overleef als ik langer blijf. Meestal ben ik voordat school begint al minimaal drie keer uitgescholden. Maar ik bekijk het positief, want als niemand me geschopt heeft, weet ik achteraf dat het toch best een goede dag is geweest.

En ook als de bel door de gangen galmt en we weer naar huis gaan, word ik onderweg bespied en beslopen door roofdieren bij wie het speeksel uit de bekken loopt omdat ze hongerig zijn en hun prooi niet willen laten ontsnappen.

(Dat van die roofdieren en dat bespied en beslopen worden is een zin die ik net in een boek las. Ik moest meteen aan de pesters op school denken.)

Carla ziet die klootzakken niet, en al was dat wel zo, dan zou ze er niets aan doen. Tegen papa zou ze zeggen dat ik me aanstel.

Hoe gaat het met jou? Heb je een leuker leven daar dan hier? Dat zal wel, anders was je wel teruggekomen.

Ik weet bijna zeker dat je papa niet meer herkent. Hij draagt totaal andere kleren, heel netjes. Maar hij scheldt nog steeds vaak. Soms op Carla, meestal op mij. Dan vloekt hij en zegt hij urenlang niets tegen me. Hij drinkt ook nog steeds veel. Soms is hij ineens stil. Dan staart hij voor zich uit en beweegt

hij nauwelijks. Het lijkt dan wel alsof hij in een andere wereld is. Ik denk dat hij bang is dat Carla uiteindelijk ook bij ons weggaat.

Morgen heb ik Nederlandse les van meneer Danielsen, je weet wel, ik heb wel eens eerder over hem geschreven, die man met dat zwarte haar die op een poedel lijkt.

Laatst moest ik nablijven omdat hij vond dat ik niet goed had meegedaan in de klas. Dat was niet waar, dus ik vond het superoneerlijk, maar het nablijven was eigenlijk best gezellig. Ik mocht gewoon huiswerk maken en meneer Danielsen haalde thee voor me en toen hebben we nog wat gekletst.

Hij vroeg ook of thuis alles goed ging, maar daarover wist ik niet veel te zeggen en haalde ik mijn schouders maar op. Hij streelde met zijn hand over mijn rug. 'Ik ben er voor je,' fluisterde hij. En toen kwam de directeur net binnen en liep meneer Danielsen bij me weg.

Maak je geen zorgen om me, mama. Ik red me wel.

*Volgende week ben ik voor de dertiende
keer jarig. Je weet de datum vast wel, maar
voor de zekerheid geef ik die nog even door:
12 augustus.*

Kom je ook?

Liefs van je dochter

2

‘Juul, je dienst zit er al dik twee uur op,’ hoorde ik James met een geïrriteerde ondertoon zeggen. Hij kwam naast me staan bij het kopieerapparaat en keek me vragend aan. ‘Het is tien over zeven. Luister nou eens een keer naar je leidinggevende.’ Hij glimlachte flauwtjes. ‘Ga naar huis en geniet nog even van je avond. Morgenochtend wil ik jullie hier om zeven uur weer zien, om wat meer over de nieuwe zaak te vertellen die we gaan draaien.’

‘Dat kan ook nu,’ zei ik.

‘Nu is te vroeg, want ik heb zelf nog niet alle info doorgekregen.’

‘Oké, ik ga zo. Ik was een uur later begonnen.’